

Erasmus+Mobilitasi program

Franciaországi munkanapló, beszámoló

A program keretében lehetőségem nyílt Franciaországban, Bretagne-ban négy hét szakmai gyakorlatot tölteni, és megismerni az ottani egészségügyi és bölcsődei rendszert. Miután elnyertük a pályázatot, nyelvi felkészítőt vettünk részt, amely két részből állt: alapfokon francia nyelvet tanultunk főleg szavakat, kifejezéseket és fejlesztettük az angoltudásunkat is szakmai angollal.

2016. április 17-én, vasárnap indultunk Budapestről repülővel Párizsba. Itt a Charles de Gaulle repülőtérrel busszal mentünk át egy másik repülőtérre, Orlyra. Itt egy újabb repülőút várt minket amivel Quimperbe jutottunk. Innen már autóval vittek el Douarnenezbe, a gyakorlat helyszínét adó városba. Az első vacsoránkat, a partner iskola igazgatójének, *Yvette Olier* házában költöttük el, ami a szállásunk szomszédságában volt található.

Másnap megismerkedtünk a társiskolával, valamint megismerkedtünk a gyakorlataink helyszínével, a bölcsődékkal. Mind a hárman különböző helyen voltunk, sőt egyikünk még másik városban is volt Poullan Sur Merben. Mint megtudtuk a bölcsőde és óvoda egy intézmény mivel a gyerekek 2 és 6 év között járnak ide, és mindenki egy csoportban van. Nincs életkor szerinti megkülönböztetés, ahogy Magyarországon.

Én egy Ecole de Saint Anges nevű magániskolában voltam, a bölcsőde- óvodai részen.

A balesetvédelmi oktatás és az intézmény bemutatása után megismertük a beosztásunkat: fél kilenctől tartott a gyakorlat háromnegyed ótig.

A gyerekek nevelési / gondozási programja eléggé szigorú időbeosztás szerint történt. Már az első héten észrevettem, hogy ez egyfajta felkészítés az iskolára.

A gyerekek általában fél kilenc előtt pár perccel érkeztek, és mindenkit szülő hozott. Amelyik szülő nem tudta megvárni a tanárt (ott gondozó és óvónő helyett tanár van), az gyermekét egy gyűjtőcsoportba adta ahonnan fél kilenckor kijöhetett saját osztályába.

Érkezésnél, névtáblával jelezték, hogy ki szeretne a menzán ebédelni, és azt is, hogy ki van jelen.

Fél kilenc és fél tíz között általában szabad foglalkozás volt, de egy táblán jelezniük kellett, hogy a csoporton

belül hol szeretnének játszani, ezt saját névtáblájukkal tehették meg.

Egyedül a mászóknál használtak váltócipőt, és azt is levették a gyülekező előtt. Ez a gyülekező fél tízkor történt. Először elmentünk velük a mosdóba. A sárgák kezdtek, ők voltak a legkisebbek: 2 évesek, aztán a zöldek következtek: ők három és négy évesek voltak, és utoljára maradtak pirosak, akik a legidősebbek voltak 5 évesek. A mosdó után minden alkalommal a névsor felolvasása következett majd a pontos dátum megnevezése, amit egy falra erősített rajzolt naptáron és egy táblán jelöltek. Ha ez megtörtént, akkor a kisebbek és a nagyobbak is feladatokat kaptak: a

nagyobbak például számítógépen tanulta írni vagy neveket szótagoltak, vagy ehhez hasonló feladatokat kaptak. A középsők általában valamilyen rajzos feladatot végeztek például számmintát kellett átrajzolniuk, vagy pedig

logikai fejlesztő játékokat csináltak.

A legkisebbek általában nem kaptak nehéz feladatot, festettek vagy ötig tanultak számolni. Én általában itt segítetttem rajzolni, az ecsetkezelésben, koordinációjuk

fejlesztésében.

A feladatok teljesítése után a délelőtti dajkával, Marionnal, segítettünk a gyerekeknek felöltözni és kikísértük őket az udvarra. Itt körülbelül 1 órát töltöttek, amikor nekem figyelni, segíteni kellett, illetve játékokat tanítottam nekik. Majd ebédeltetés következett. Az ebéd során mindig három fogás volt és a gyerekek mind a hármat önállóan segítség nélkül

fogyasztották el. Nagy hangsúlyt fektettek a zöldségek fogyasztására, és számomra meglepő volt, hogy a gyerekek igényelték is azt. Ebéd után ismét toalett használat következett, majd mindenki aludni ment.

Az alvás idő alatt általában két személy tartózkodott a teremben egy tanár, és egy dajka, viszont a dajka csak fél háromig volt ott. Ezután már egy délutános dajka jött a csoportba Martha, aki a gyerekek öltözködésében segített az ébredésük után. Nekem is ez volt a feladatom. Ilyenkor volt egy kis szabad idejük a gyerekeknek és szintén játszhattak, de később ismét feladatokra kaptak. Amikor mindenki felébredt, kimentünk az udvarra és fél ötig játszottunk még akkor is, ha esős volt az idő. Amikor a szülők megérkeztek, röviden beszámoltunk a kicsik napjáról.

Amíg a gyerekek az udvaron voltak, a délutános dajkával Marthával a termeket is kitalarítottuk.

A napi beosztásukat körülbelül egy hét alatt tanultam meg, és ezután már feladataik elvégzésében is segítettem. Természetesen apróbb változások voltak a napirendben.

Például az első héten az egyik kislánynak, Maina-nak születésnapja volt, azért az udvaron töltött utolsó negyed órában őt köszöntötték fel, és engem is megkértek, hogy énekeljem el neki magyarul a Boldog születésnapot c. dalt.

Második héten a gyerekek már igényelték a segítségemet, és már megszokták a jelenléteimet, előszeretettel meséltek nekem, és bár nem érttem mivel franciául meséltek, de nagyon örültem, hogy megnyílnak nekem. Kőrjátékokat játszottunk, magyar mondókákat, énekeket tanítottam nekik.

A második héten kiderült, hogy a két magániskola között ahol Somogyi Mónika töltötte gyakorlatát, kapcsolat van és az én csoportomból a gyerekek meglátogatták a Saint Lycée-t. Közös programjuk alatt a gyerekek együtt játszottak, és csoportos feladatokat végeztek el. Már jól ismerték egymást ezért a gyerekek nem voltak feszültek, bátran szaladgáltak az udvaron a másik iskola gyermekeivel.

Szintén ezen a héten egy fogászati előadást hallgattak végig a gyerekek, egy mesén keresztül, majd mondókákon és játékokon keresztül megértették velük a helyes táplálkozás és a fogmosás fontosságát. A gyerekek ennek a napnak az emlékéül kaptak fogkeféket, fogkrémeket, valamint színezőket is.

A harmadik héten már szinte mindenben tudtam segíteni, etetésnél, altatásnál nagyon sok gyerek igényelte a jelenléteimet és a délelőtti, délutáni feladatok elvégzésénél már sokszor előfordult, hogy az én segítségemet kérték és nem a tanár, Marie segítség.

A hét közepén egy olyan programban vettek részt, amiben három korosztályt kötöttek össze: a gyerekeket, a tinédzsereket és az időseket. Érdekes volt megfigyelni, hogyan alkalmazkodnak a kicsik a többi korosztályhoz. Volt aki figyelmesen szemlélődött, volt aki megrémült, volt aki oldottan közvetlenül, barátságosan ment oda a felnőttekhez.

A gyerekek egy középiskolás csoporttal ellátogattak egy szociális otthonba, ahol az idősekkel együtt festettek, színezték, és ebédeltek. Ez is a szocializáció tanításának a része, nekem nagyon tetszett, hogy szinte természetes volt mindenkinek, hogy együtt „dolgoznak”.

Marie, a tanár elmagyarázta nekem hogy ez már nem az első ilyen alkalom, és hogy közös témaként az óceánt választották. Ehhez egész héten óceáni élőlényeket, hajókat és rajzokat készítettek elő. Ebben én is segítettem, és azt tapasztaltam, hogy a projektmunka egyrészt észrevétlenül tanít, másrészt a résztvevők alkalmazkodóképességét, együtt gondolkodását fejleszti. Az idősek és középiskolások, valamint a gyerekek egy asztalnál ülve fejezték be a rajzokat, és közben beszélgettek.

A másik megfigyelésem ezen a héten az ünnepre való készülődés. Már a 2 éves gyerekeket is az ünnep fontosságára tanítják, rajzokkal, a terem díszítésével készültek.

Kórházi látogatáson is részt vettünk. Felmérhettük a magyarországi és egy európai kórház felszereltsége, és személyzete közötti különbséget.

A kórházakban a dolgozók hét órás ciklusokban dolgoztak heti két szabadnappal és a nővérek számára nem kötelező az éjszakai műszak. Megdöbbentő volt számomra hogy mindenki sokkal nyugodtabb, nincs rohanás, kapkodás. A kórház falai színesek és egy-egy helyen még festmények is voltak. Maga a kórházi ágy ugyanolyan volt, viszont

maximum kétfős szobák voltak, és az egész épület inkább hasonlított egy szállodára, mint egy kórházra.

Számomra meglepő volt, amikor elmesélték nekünk, hogy nővér és orvos hiány van mivel az egészségügyi személyzet nagyobb városokba, vagy külföldre megy a jobb fizetés miatt.

A gyakorlatban töltött negyedik héten már a legmakacsabb kislány Gátien is elfogadta a segítségemet. Sajnos az utolsó hét elég fárasztó volt a gyerekeknek, sűrű programjuk volt: piknik más iskolával, mozi, angol nyelvleckék a délutáni dajkával, Marthával. A sűrű program miatt gyakran előfordult, hogy a kicsik összevesztek és sírás lett a vége, hisz nagyon elfáradtak. A fegyelmezés nem volt szigorú, de aki „rosszalkodott” egy külön székre kellett ülnie, messze a csoport többi tagjától.

Ezen a héten történt egy örömteli esemény is. Az egyik nagyobb csoport tanárjának a felesége épp szülni készült, ezért a nagyobbak csoportja is csatlakozott hozzánk. Mivel Marie nem tudta, hogy ők mit szoktak csinálni, ezért konkrét feladatokat nem kaptak, csak többnyire rajzoltak vagy színezték. Viszont ebben a nagyobb csoportban lévő gyerekek már nem

aludtak, ezért alvási idő alatt is szükségük volt felügyeletre. Ez a felügyelő vagy én voltam, vagy pedig Marie.

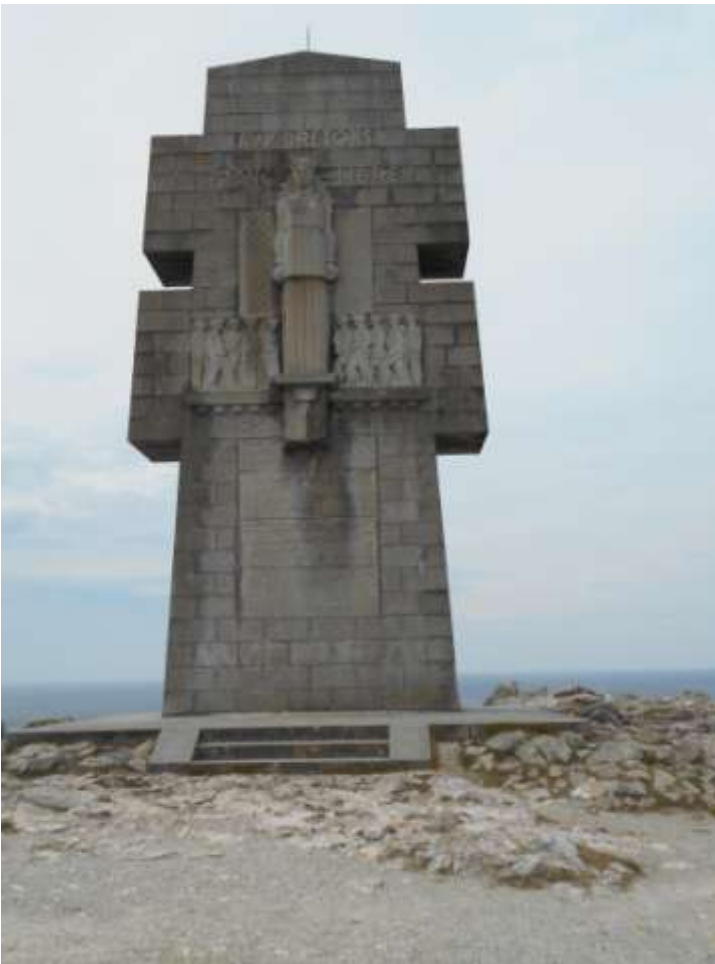
Az utolsó napon búcsúzásképpen magyar sós- sajtos pogácsát sütöttem és megvendégeltem mindenkit. Örömmel tapasztaltam, hogy minden gyereknek nagyon ízlik. Meséltem Szegedről, Dúsnokráról, ahol én lakom.

Búcsúzásként egy csoportképet készítettünk a gyerekekkel, Marie-val valamint Marionnal.

Természetesen szabadidőnkben sok kulturális helyet meglátogattunk, hiszen először voltunk egy olyan országban, amely az óceán partján van. Engem ezen kívül nagyon érdekeltek a második világháborús emlékhelyek.

Meglátogattuk Point de Vant, Franciaország legnyugatibb pontját, amiről régen azt hitték, hogy ez a világvége. Erről a pontról ugyanis csak az óceán látszódik, és semmilyen másik szárazföld.

Több második világ háborúhoz kapcsolódó helyszínt is megnéztünk,

mint Point de Penmarc'h, ahol a breton ellenállók emlékművét is láttuk.

Meglátogattuk a Charles De Gaulle emlékművet, és megtudtuk hogy ő volt a francia ellenállás vezetője, majd később köztársasági elnök volt. Voltunk német bunkerben, amit a partraszálláskor

foglaltak el a szövetségesek.

A városon belüli látványosság volt az Ile deTristan. Ez a sziget Tristán és Izolda legendájához fűződik. Érdekessége az volt, hogy csak apálnál lehetett átmenni egy keskeny földszávon, és dagály előtt egy harang megszólaltatásával jelezték azt, hogy mikor kell visszajönni a szigetről. Ez a sziget egy természetvédelmi terület, és több olyan növény is megtalálható, ami sehol máshol nem a az északi részen.

Hétvégente Finister megye hírességeivel ismerkedtünk, láttunk prehisztorikus megalitokat, középkori városokat(pl. Locronan, ahol sok filmet készítettek), voltunk középkori kikötőkben, erődítményekben, vagy csak egyszerűen lementünk valamelyik közeli öbölbe gyönyörködni a tengerben, nézni, hogy tanulnak a gyerekek vitorlázni, szörfözni.

Csodálatos 4 hetünk volt és a hazaút körüli gondok sem árnyékolták be. Sajnos törölték a járatunkat, átirányítottak Brestbe, onnan repültünk Párizsba. Ez extra kiadást jelentett, még szerencse, hogy a megélhetési pénzből tartalékoztunk.

Örök emlék marad és sok tapasztalatot gyűjtöttem, ami az Erasmus+-nak köszönhető. Bátorabb lettem, jól tudok bánni a kicsikkel(tanítás, kommunikáció, mesélés, stb). Jó lenne ismét elmenni Bretagne-ba!Köszönöm a lehetőséget!

